

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/28/2014
Identifikačné číslo spisu:	4014200017
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4014200017.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu JUDr. I. R., bytom v T., proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, Krajský dopravný inšpektorát, Piesková 32, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRPZ-NR-KDI-SK-128/2013 zo dňa 16. decembra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/3/2014-49 zo dňa 9. júla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/3/2014-49 zo dňa 9. júla 2014 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. KRPZ-NR-KDI-SK-128/2013 zo dňa 16. decembra 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 70 € na náhradu trov konania v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi objasňujúcimi priestupok

Rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva policajného zboru v Nových Zámkoch č. ORPZ-NZ-OD12-P-960/2013 zo dňa 2. októbra 2013 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-SK-128/2013 zo dňa 16. decembra 2013 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej iba „ZP“) v znení neskorších predpisov pre porušenie ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba „ZCP“), v zmysle ktorého je účastník cestnej premávky povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného značenia a žalobca konkrétne neuposlúchol pokyn vyplývajúci z dopravnej značky „IP 17a“, ktorá informuje o povinnom platenom parkovacom státi a označuje parkovisko, kde zastavenie a státie vozidiel je dovolené len za dodržania podmienok vyplývajúcich z použitej značky a inak je vodičom vozidiel na takto označenom mieste zastavenie a státie

zakázané.

Priestupku sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 6. júna 2013 o 10.35 hodine parkoval na parkovisku na Podzámskej ulici v Nových Zámkoch s osobným motorovým vozidlom zn. Ford s evidenčným číslom T. na mieste označenom dopravnou značkou „IP 17a“ bez zaplateného poplatku za parkovanie.

Za tento priestupok mu bola uložená pokuta vo výške 50 €, najprv rozkazom o uložení sankcie za priestupok zo dňa 30. augusta 2013, neskôr v dvojstupňovom konaní o priestupku..

Oba správne orgány rozhodnutia odôvodnili porušením povinnosti vodiča podľa § 3 ods. 2 písm. b) ZCP, podľa ktorého je účastník cestnej premávky povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného značenia a žalobca konkrétne neuposlúchol pokyn vyplývajúci z dopravnej značky. Už v konaní pred správnymi orgánmi žalobca tvrdil, že mu nie je známe, že by existovalo všeobecne záväzné nariadenie obce, ktorým by bolo obmedzené užívanie miestnych komunikácií a verejných priestranstiev patriacich do majetku mesta Nové Zámky.

Správne orgány neakceptovali obranu žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že Mesto Nové Zámky nevydalo všeobecne záväzné nariadenie podľa § 6a zákona č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel (ďalej len „parkovacie miesta“), ak sa tým neohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Parkovacie miesta musia byť označené zvislými a vodorovnými dopravnými značkami. Vo všeobecne záväznom nariadení obec ustanoví spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest, výšku úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel podľa osobitného predpisu, spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia.

II.

Konanie pred súdom prvého stupňa

Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 11S/3//2014-49 zo dňa 9. júla 2014 zamietol žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodne podanú, nakoľko nezistil žiadny zo zákonných dôvodov pre zrušenie rozhodnutia žalovaného. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pri preskúmaní rozhodnutia žalovaného zo dňa 16. decembra 2013 vychádzal výlučne z obsahu podanej žaloby, ktorej podstatnou časťou bolo tvrdenie, že rozhodnutie o umiestnení dopravnej značky „IP 17a“ na Podzámskej ulici v Nových Zámkoch (ktorú žalobca nerespektoval), resp. pokyn z nej vyplývajúci nie je v súlade s Ústavou SR, nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 25. mája 2000 v konaní pod sp. zn. III. ÚS 1/2000 a so zákonom č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho sa potom nemohol dopustiť priestupku, keď na Podzámskej ulici v Nových Zámkoch na mieste, kde je umiestnená dopravná značka „IP 17a“ parkoval bez toho, aby zaplatil príslušný poplatok za parkovanie, tvrdiac, že obec bez prijatia všeobecne záväzného nariadenia upravujúceho parkovanie na pozemných komunikáciách a poskytovania protihodnoty za vyberanie parkovného nesmie parkované vyberať, a pokiaľ tak robí, resp. jej príspevková organizácia, postupuje v rozpore so zákonom.

Súd v predmetnej veci vychádzal z toho, čo bolo nepochybné a čo vyplýva z § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov v znení platnom v júni 2013, teda z toho, že miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií (ku ktorým patrí i Podzámska ulica v Nových Zámkoch) vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy a so súhlasom dopravného inšpektorátu určujú i používanie dopravných značiek na miestnych komunikáciách, pričom na túto ich činnosť sa nevzťahuje ani zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ust. § 3 ods. 8 vyššie citovaného zákona), i z nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 24. mája 2000 sp. zn. III. ÚS 1/00, na ktorý opakovane žalobca poukazoval vyplýva, že obce môžu určovať použitie dopravných značiek a povoľovať i vyhradené parkoviská, ale túto otázku nemôžu regulovať všeobecne záväznými nariadeniami, nakoľko im k tomu chýba (v tom čase, teda v čase rozhodovania Ústavného súdu SR) zákonné zmocnenie.

Na tento nález Ústavného súdu SR a situáciu obcí vykonávajúcich miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií zákonodárca reagoval zákonom č. 249/2011 Z. z. o riadení bezpečnosti pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý s účinnosťou od 1. augusta 2011 novelizoval zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení

neskorších predpisov tým, že zakotvil do tohto zákona § 6a, ktoré dáva obciam možnosť na ich území ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel, ak sa tým neohroží bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem, pričom takto vymedzené úseky miestnych komunikácií musia byť označené zvislými a vodorovnými dopravnými značkami a vo všeobecne záväznom nariadení obec zároveň ustanoví i výšku úhrad) za dočasné parkovanie motorových vozidiel podľa osobitného predpisu, spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia. Z dikcie tohto zákonného ustanovenia však jednoznačne vyplýva, že zákonodarca dal obciam možnosť (teda neuložil im povinnosť) vyššie uvedené otázky upraviť všeobecne záväzným nariadením. Nie je preto v rozpore s Ústavou SR, vyššie uvedeným nálezom Ústavného súdu SR, ani v rozpore so zákonom č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov, ak obec (v konkrétnom prípade mesto Nové Zámky) nevydala všeobecne záväzné nariadenie, ktoré by sa týkalo vyššie uvedenej problematiky parkovania na miestnych komunikáciách, pretože zákon obcí, resp. mestu takúto povinnosť neukladá, len im dáva možnosť na vydanie všeobecne záväzného nariadenia a je na ich rozhodnutí, či zákonom danú možnosť využijú.

S poukazom na uvedené potom podľa názoru súdu nemožno v predmetnej veci úplne aplikovať nález Ústavného súdu SR zo dňa 24. mája. 2000 sp. zn. III. ÚS 1/00, ktorý bol vydaný za účinnosti inej právnej úpravy (platnej v roku 2000) a predovšetkým riešil inú právnu situáciu (mesto Trnava vydalo v roku 1997 všeobecne záväzné nariadenie o podmienkach státiť v zóne s dopravným obmedzením na území centrálnej mestskej zóny Trnava bez toho, aby bolo dané zákonné zmocnenie na jeho vydanie). Ústavný SR súd však vo svojom náleze konštatoval, že je v kompetencii obcí určovať použitie dopravných značiek a povoľovať vyhradené parkoviská, ale nemôžu (v tom čase, teda v roku 2000) tieto otázky regulovať všeobecne záväzným, nariadením.

V predmetnej veci je podľa názoru súdu podstatná tá skutočnosť, že žalobca ako vodič motorového vozidla s evidenčným číslom T. dňa 6. júna 2013 v čase o 10.35 h na Podzámskej ulici v Nových Zámkoch nerešpektoval pokyn vyplývajúci z dopravnej značky „IP 17a“ (parkovisko - parkovacie miesta s plateným státím) umiestnenej na tejto ulici a so svojim motorovým vozidlom tu parkoval bez platného parkovacieho lístka, teda bez zaplatenia parkovného. Zvislá dopravná značka „IP 17a“ (parkovisko - parkovacie miesta s plateným státím) patrí medzi informatívne prevádzkové dopravné značky a informuje o povinnom platenom parkovanom státi, pričom zároveň označuje parkovisko, kde zastavenie a státie vozidiel je dovolené len za dodržania podmienok vyplývajúcich z použitej značky a inak je vodičom vozidiel na takto označenom mieste zastavenie a státie zakázané. Z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplýva, že o umiestnení tejto značky rozhodlo mesto Nové Zámky v máji 2008 (uznesením mestského zastupiteľstva zo dňa 20. mája 2008 č. 209/200508), čo bolo žalobcovi oznámené zo strany mesta mailovým podaním zo dňa 23. septembra 2013 na základe jeho žiadosti o poskytnutie informácie. Súd je toho názoru, že mesto tak urobilo v rámci zákonom danej kompetencie vyplývajúcej z § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek a zároveň povoľujú vyhradené parkoviská, a to so súhlasom príslušného dopravného inšpektorátu. O tom, že dopravný inšpektorát súhlas s umiestnením predmetnej dopravnej značky na Podzámskej ulici v Nových Zámkoch vydal, svedčí i vyjadrenie kpt. Bc. N. H. zo dňa 25. septembra 2013, o ktorom mal vedomosť i žalobca, nakoľko v podanej žalobe naň poukazoval. V predmetnej veci je potrebné uviesť, že na určenie použitia dopravných značiek na miestnych komunikáciách a povolenie vyhradených parkovísk na týchto komunikáciách sa nevzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, čo znamená, že obec o tomto nie je povinná vydať rozhodnutie. Musí však urobiť taký úkon, z ktorého je zrejmé, že využila svoju zákonom danú kompetenciu. V konkrétnom prípade mesto Nové Zámky, resp. jeho mestské zastupiteľstvo prijalo dňa 20. mája 2008 uznesenie, ktorým boli vymedzené platené parkoviská na území mesta a zároveň boli vymedzené miestne komunikácie s vyznačením plateného parkoviska.

Podľa názoru súdu je nedôvodná i námietka žalobcu, že mesto tak nemohlo urobiť, nakoľko nemalo na to zákonné zmocnenie. Zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov účinnom v roku 2008, už v tom čase umožňoval obciam pri výkone miestnej štátnej správy vo veciach miestnych komunikácií vykonávať prenesený výkon štátnej správy a na miestnych komunikáciách určovať so súhlasom dopravného inšpektorátu použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľovať vyhradené parkoviská.

V obdobnej veci už opakovane rozhodoval i Najvyšší súd SR (rozsudok v konaní pod sp. zn. 2Sžo/41/2008 a 1Sžd/19/2011) a právnym názorom vyjadreným v týchto rozhodnutiach sa súd riadil. S poukazom na uvedené zistenia vyplývajúce z predloženého administratívneho spisu súd nemal pochybnosti o tom, že dopravný priestupok kladený žalobcovi za vinu sa stal tak, ako to vyplýva z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a že žalobca sa tohto priestupku dopustil. Žalovaný vo veci rozhodoval dňa 16. decembra 2013 na základe odvolania žalobcu, pričom rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 2. októbra 2013 potvrdil. Podľa názoru súdu sa žalovaný v dôvodoch svojho rozhodnutia logicky a vecne správne vysporiadal s jednotlivými námietkami žalobcu v podanom odvolaní. V konaní správnych orgánov súd nezistil také pochybenia, a to ani procesné, z ktorých by bolo možné vyvodit' porušenie práv žalobcu ako účastníka priestupkového konania. Správne orgány dostatočným spôsobom zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver, pričom ich rozhodnutia sú vecne správne a zákonu zodpovedajúce. Taktiež bol dodržaný i procesný postup vo vzťahu k žalobcovi, ktorý bol riadne predvolaný na ústne pojednávanie, na ktorom mu bolo oznámené, že je obvinený zo spáchania konkrétneho priestupku (§ 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), ku ktorému mal možnosť sa vyjadriť, bol oboznámený s podkladmi rozhodnutia a spôsobom ich získania, čo potvrdil i svojim podpisom.

III.

Odvolanie, vyjadrenie

V zákonnej lehote napadol uvedený rozsudok odvolaním žalobca, v ktorom poukázal opakovane na nevydanie všeobecne záväzného nariadenia Mesta Nové Zámky v zmysle § 6a zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách. Citoval nielen už uvedený nález ústavného súdu z roku 2000 a ďalšie rozhodnutia, ale aj rozsudok 10Sžd/23/2013 zo dňa 11. septembra 2013, ktorý na rozdiel od tých, o ktoré sa pri svojom rozhodovaní opierať prvostupňový súd konštatoval, že k tomu, aby bolo možné postihnúť vodiča za parkovanie na platenom parkovisku bez zaplatenia poplatku za parkovanie je nevyhnutné v priestupkovom konaní nielen zistiť, či vodič stál na mieste, ktoré je označené za platené parkovisko dopravnou značkou, ale či je také miesto označené právne dovoľeným spôsobom v súlade s platnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a to najmä ak obvinený z priestupku poukazuje na protiprávnosť vyberania poplatku za parkovanie na verejnom priestranstve a teda i zriadenia plateného parkoviska a označenia miesta dopravnou značkou IP-17 platené parkovisko. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že odvolací súd zruší napadnuté i jemu predchádzajúce správne rozhodnutie o priestupku a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu opakovane tvrdil, že žalobca porušil ustanovenie o nerešpektovaní riadne osadenej dopravnej značky „IP 17a“ - Parkovisko - parkovacie miesta s plateným státím na vyznačených miestnych komunikáciách mesta Nové Zámky, čím naplnil zákonné znaky priestupku. Navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10. decembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 2 ods. 1 ZP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu a k veci uvádza nasledujúce:

Podľa článku 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky povinnosti možno ukladať zákonom alebo

na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Osadenie dopravnej značky obcou, resp. jej orgánmi nie je samo osebe, bez ohľadu na to, o akú značku ide, uložením povinnosti v zmysle tohto článku. Mesto Nové Zámky na to bolo oprávnené pri výkone miestnej štátnej správy vo veciach miestnych komunikácií vykonávať prenesený výkon štátnej správy a na miestnych komunikáciách určovať so súhlasom dopravného inšpektorátu použitie dopravných značiek, dopravných zariadení podľa § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej aj cestný zákon), podľa ktorého miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c tohto zákona na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií.

Na rozdiel od tohto však osadenie dopravnej značky „IP 17a“ - Parkovisko - parkovacie miesta s plateným státím predpokladá a vyžaduje existenciu žalobcom namietaného všeobecne záväzného nariadenia Mesta Nové Zámky v zmysle zmocňovacieho ustanovenia § 6a cestného zákona. Je tomu tak z dôvodu, aby mesto pri vyžadovaní plnenia povinnosti platiť za parkovanie, resp. pri jej ukladaní konalo v súlade s uvedeným ústavným článkom - na základe zákona. Ak by tomu tak nebolo, ktokoľvek by mohol osadiť akúkoľvek dopravnú značku s obsahom, ktorý iným - účastníkom cestnej premávky - ukladá povinnosti správať sa určitým spôsobom.

Odvolací súd v tomto smere už v rozhodnutí citovanom žalobcom v odvolaní sp. zn. 10Sžd/23/2013 zo dňa 11. septembra 2013 doslova uviedol:

„K tomu, aby bolo možné postihnúť vodiča za parkovanie na platenom parkovisku bez zaplatenia poplatku za parkovanie je nevyhnutné v priestupkovom konaní nielen zistiť, či vodič stál na mieste, ktoré je označené za platené parkovisko dopravnou značkou, ale či je také miesto označené právne dovoľeným spôsobom v súlade s platnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a to najmä, ak obvinený z priestupku poukazuje na protiprávnosť vyberania poplatku za parkovanie na verejnom priestranstve a teda i zriadenia plateného parkoviska a označenia miesta dopravnou značkou IP-17 platené parkovisko.

V právnom štáte musí mať každý postup i vyberanie parkovného na platenom parkovisku svoju oporu v právnych predpisoch a nemôže byť svojvoľné. Ak dôjde k zriadeniu plateného parkoviska a vyberaniu parkovného za jeho použitie v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom alebo predpismi, nemôže sa vodič, ktorý ho použije bez zaplatenia parkovného, dopustiť priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ ZoP so zreteľom na § 25 ods. 1 písm. o/ ZCP, pretože nie je preukázaná subjektívna stránka priestupku uvedená v ustanovení § 3 a 4 ods. 1 ZoP. Samotné naplnenie skutkovej podstaty priestupku bez toho, aby bola preukázaná subjektívna stránka podľa § 4 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, nie je možné. Na preukázanie subjektívnej stránky niekedy pri priestupku nepostačuje len konštatovanie, že neznalosť zákona neospravedľuje a prosté konštatovanie porušenia povinnosti vodiča.“

V prerokúvanom prípade je zrejmé, že v čase spáchania konania vykazujúceho niektoré znaky priestupku neexistovala právna norma - všeobecne záväzná právna nariadenie Mesta Nové Zámky, ktorá by v súlade s ustanovením § 8 ods. 5 zákona o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb. umožňovala obmedziť používanie verejne prístupného majetku obce za odplatu.

Z týchto dôvodov bolo preukázané, že žalobca neporušil nielen ustanovenie § 25 ods. 1 písm. o/, ale ani § 3 ods. 2 písm. b/ ZCP, pretože parkoval na verejnom priestranstve patriacom Mestu Nové Zámky, na ktorom parkovanie pre neexistenciu uvedenej právnej normy nemohlo byť ani označené ako platené parkovisko, ani spoplatnené.

Ak žalobca nevedel o existencii normy, ktorá mu zakazuje zastavenie a státie vozidla na parkovisku za úhradu, pretože taká, ktorá by takú povinnosť upravovala, neexistovala, a teda o nej žalobca ani vedieť nemohol, nie je dané ani žalobcove zavinenie priestupku z nevedomej nedbanlivosti a žalovaný, resp. na jeho pokyn prvostupňový správny orgán, bude musieť priestupkové konanie zastaviť podľa § 76 ods. 1 ZoP, pretože skutok, o ktorom sa konalo, nie je priestupkom.

Odvolací súd na margo tvrdenia súdu prvého stupňa, že § 6a cestného zákona neprikazuje prijať obci všeobecne záväzná nariadenie o platenom parkovaní na pozemných komunikáciách spravovaných obcou - ide iba o možnosť obce prijať takéto nariadenie, uvádza, že takýto výklad by bol v rozpore so zmyslom ustanovenia § 6a a napokon i citovaného článku 13 Ústavy.

Ak obec, či mesto raz rozhodne, že časť miestnych komunikácií napr. pre účely parkovania spoplatní, musí tak urobiť všeobecne záväzným nariadením, na ktorého prijatie ho zmocňuje § 6a cestného zákona. Nemusí tak urobiť iba v prípade, ak k spoplatneniu miestnych komunikácií na účely parkovania nepristúpi.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací odvolaniu žalobcu vyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil podľa § 250ja ods. 3 OSP tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom je podľa § 250ja ods. 4 OSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

V.

Trovy konania

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech, priznal náhradu trov prvostupňového i odvolacieho súdneho konania v sume 70 €, pozostávajúcu zo súdneho poplatku za podanú žalobu a odvolanie (2 x 35 €).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.